

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 15. november 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-836/18	<p>Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real</p> <p>1) Henset til at den spanske civillovbogs artikel 68 bestemmer, at ægtefæller har pligt til at bo sammen, kan kravet om, at en spansk statsborger, der ikke har udøvet sin ret til fri bevægelighed, skal opfylde betingelserne i artikel 7[stk. 1.] i kongeligt dekret nr. 240/2007 som en nødvendig betingelse for at få anerkendt opholdsretten for vedkommendes ægtefælle, som ikke er unionsborger, i overensstemmelse med artikel 7[, stk. 2.] i kongeligt dekret nr. 240/2007 – såfremt disse betingelser ikke er opfyldt – da udgøre en tilsidesættelse af artikel 20 [TEUF], hvis den spanske statsborger som følge af nægtelsen af denne ret er nødsaget til at forlade Unionens område som helhed?.</p> <p>2) Under alle omstændigheder, uanset det foregående og besvarelsen af det første spørgsmål og henset til Den Europæiske Unions Domstols praksis, bl.a. dom af 8. maj 2018, C-82/16, K.A. m.fl. mod Belgische Staat, er den spanske stats praksis – hvorefter bestemmelsen i artikel 7 i kongeligt dekret nr. 240/2007 automatisk anvendes, og der nægtes opholdsret til et familiemedlem til en unionsborger, der aldrig har udøvet sin ret til fri bevægelighed, alene af den grund, at unionsborgeren ikke opfylder betingelserne i denne bestemmelse, uden at det i den konkrete sag er blevet undersøgt, om der mellem den pågældende unionsborger og tredjelandstatsborgeren består et afhængighedsforhold af en sådan art, at dette, uanset grunden hertil og i betragtning af de foreliggende omstændigheder, medfører, at unionsborgeren, såfremt tredjelandstatsborgeren nægtes opholdsret, ikke kan blive</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	GA	21.11.19

	adskilt fra det familiemedlem, som unionsborgeren er afhængig af, og må forlade Unionens område – da i strid med artikel 20 [TEUF]?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-609/17 og C-610/17	TSN m.fl. 1) Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne er uarbejdsdygtig, trods ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af denoverenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie? 2) Har artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder retsvirkning i et ansættelsesforhold mellem private retssubjekter, dvs. direkte horisontal retsvirkning? 3) Beskytter artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder den optjente ferie, såfremt feriens varighed overstiger den i arbejdstidsdirektivets artikel 7, stk. 1, fastsatte årlige ferie på mindst fire uger, og er denne bestemmelse i chartret om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som er uarbejdsdygtig ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne, uanset ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af den overenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	19.11.19
C-585/18, C-624/18 og C-625/18	Krajowa Rada Sadownictwa m.fl Sag C-585/18 vedrører: 1. Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en helt nyetableret afdeling af den øverste domstol i en medlemsstat, som har kompetencen i forbindelse med en national dommers søgsmål, og som udelukkende skal bestå af dommere, der vælges af et nationalt organ, der har til opgave at sikre retsvæsenets uafhængighed (det nationale råd for retsvæsenet), men som på grund af den måde, hvorpå det er blevet sammensat og arbejder, ikke sikrer uafhængighed af den lovgivende og den udøvende magt, er en uafhængig domstol i EU-retten forstand? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en ikke-kompetent afdeling ved den øverste domstol i en medlemsstat, som opfylder de EU-retlige krav til en domstol og hvorved der er anlagt sag i en	Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	19.11.19

	<p>EU-retlig tvist, skal undlade at anvende de bestemmelser i den nationale lov, hvoraf det følger, at afdelingen ikke har kompetence i den pågældende sag?</p> <p>Sagerne C-624/18 og C-625/18 vedrører:</p> <p>1) Skal artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den øverste ret i en medlemsstat i tilfælde af iværksættelse af et retsmiddel (søgsmål) ved denne ret, hvorved det gøres gældende, at forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af alder er blevet overtrådt over for endommer ved denne ret, samtidig med, at der fremsættes begæring om sikring af det rejste krav – med henblik på at beskytte de rettigheder, der følger af EU-retten, ved hjælp af foreløbige forholdsregler i henhold til national lov – er forpligtet til at undlade at anvende de nationale bestemmelser, hvorved kompetencen i den tvist, hvori retsmidlet er iværksat, tillægges en organisatorisk enhed ved denne ret, der ikke er funktionsdygtig, idet de pågældende dommerstillinger ikke er blevet besat?</p> <p>2) Såfremt dommerstillingerne ved den organisatoriske enhed, der i henhold til national ret har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende det iværksatte retsmiddel, bliver besat: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en helt nyetableret afdeling af den øverste domstol i en medlemsstat, der har kompetencen med hensyn til et søgsmål anlagt af en dommer ved den nationale ret i første og anden instans, og som udelukkende skal bestå af dommere, der udvælges af et nationalt organ, der har til opgave at sikre retsvæsenets uafhængighed (Krajowa Rada Sądownictwa, herefter »det nationale råd for retsvæsenet«), men som på grund af den måde, hvorpå det er blevet oprettet og arbejder, ikke sikrer uafhængighed af den lovgivende og den udøvende magt, er en uafhængig domstol i EU-rettens forstand?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en ikke-kompetent afdeling ved den øverste domstol i en medlemsstat, som opfylder de EU-retlige krav til en domstol og hvorved der er anlagt sag i en EU-retlig tvist, skal undlade at anvende de nationale bestemmelser, hvoraf det følger, at afdelingen ikke har kompetence i den pågældende sag?</p>			
C-400/18	<p>Infohos</p> <p>Skal artikel 13, punkt A, stk. 1, litra f), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977, nu artikel 132, stk. 1, litra f), i direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 fortolkes således, at denne bestemmelse tillader medlemsstaterne at knytte en eksklusivitetsbetingelse til den heri omhandlede fritagelse, hvorved en selvstændig forening, der ligeledes leverer tjenesteydelser til ikke-medlemmer, bliver fuldt momspligtig også af tjenesteydelser til medlemmer?</p>	Skattestyrelsen	Dom	20.11.19

C-737/18 P	<p>Portugal mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten ikke tiltrådte påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse C(2016) 3753 (1) af 20. juni 2016. — Kommissionens afgørelse C(2016) 3753 af 20. juni 2016 annulleres, idet Domstolen har grundlag for at fastslå, at Den Portugisiske Republiks argumenter er begrundede. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	20.11.19
Forenede sager C-203/18 og C-374/18	<p>Deutsche Post et Leymann (sag C-203/18)</p> <p>1. Is the exception set out in Article 13(1)(d) of Regulation (EC) No 561/2006 of the European Parliament and of the Council of 15 March 2006 as amended by Article 45(2) of Regulation (EU) No 165/2014 of the European Parliament and of the Council of 4 February 2014 to be interpreted as covering only vehicles or combinations of vehicles that are used exclusively for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, or can it additionally be applied where the vehicles or combinations of vehicles are used, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service? 2. In the context of the exception referred to in the first question, for the purposes of assessing whether vehicles or combinations of vehicles are used exclusively or, as the case may be, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, is the general use of a vehicle or combination of vehicles to be used as a basis for that assessment, or the specific use of a vehicle or combination of vehicles for a single journey?</p> <p>UPS Deutschland e.a. (sag C-374/18)</p> <p>1. Skal artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 561/2006 fortolkes således, at bestemmelsen kun tillader undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006, såfremt et køretøj tilhørende en befordringspligtig virksomhed, jf. definitionen i artikel 2, stk. 13, i direktiv 97/67/EF, i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), i forordning (EF) nr. 561/2006 alene og udelukkende transporterer forsendelser som led i befordringspligten, eller er undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også befordrer andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares således, at undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også er tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også befordrer andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten:</p>	Transport- og Boligministeriet	Dom	21.11.19
C-379/18	<p>Deutsche Lufthansa</p> <p>1. Er en national forskrift, der bestemmer, at det af lufthavnsdriftsorganet indførte lufthavnsafgiftssystem skal forelægges den uafhængige tilsynsmyndighed til godkendelse, uden at forbyde lufthavnsdriftsorganet og lufthavnsbrugeren at fastsætte andre afgifter end de af tilsynsmyndigheden godkendte, forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/12/EF af 11. marts 2009 om lufthavnsafgifter</p>	Transport- og Boligministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	21.11.19

	(EUT L 70, s. 11), særligt artikel 3, artikel 6, stk. 3-5, samt artikel 11, stk. 1 og 7? 2. Er det foreneligt med det nævnte direktiv at fortolke national ret således, at en lufthavnsbruger er afskåret fra at anfægte tilsynsmyndighedens godkendelse af afgiftssystemet, men at lufthavnsbrugeren kan anlægge sag mod lufthavnsdriftsorganet og herunder gøre gældende, at den i afgiftssystemet fastsatte afgift ikke er rimelig?			
C-446/18	AGROBET CZ Er det i overensstemmelse med EU-retten og i særdeleshed med princippet om momsens neutralitet, når en medlemsstat vedtager en foranstaltning, hvorefter ansættelsen og betalingen af en del af et momsfradrag, som der er fremsat kravom, gøres betinget af afslutningen af en procedure, der omfatter alle afgiftspligtige transaktioner i en given afgiftsperiode?	Skatteministeriet	GA	21.11.19
C-496/18 og C-497/18	HUNGEOD e.a. m.fl. 1) Skal artikel 41, stk. 1, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 2., 25., 27. og 36. betragtning til Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation og, i denne forbindelse, retssikkerhedsprincippet, som er et almindeligt EU-retligt princip, og kravet om effektiv og hurtig behandling af klager over indgåelse af offentlige kontrakter i forbindelse med afgørelser truffet af ordregivende myndigheder fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, som med hensyn til offentlige kontrakter, der indgås før denne lovgivnings ikrafttrædelse, efter udløbet af fristen, i henhold til medlemsstatens tidligere lovgivning, for undersøgelse af overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, som begås inden ikrafttrædelsen af denne lovgivning, generelt tillader den kompetente (tilsyns-)myndighed, som er oprettet i medfør af denne lovgivning, at denne inden for den i nævnte lovgivning fastsatte frist selv kan iværksætte en procedure for at undersøge en konkret overtrædelse i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter og træffe afgørelse om realiteten og som følge heraf fastslå, at der er begået en overtrædelse, fastsætte en sanktion vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter og anvende virkningerne af kontraktens ugyldighed? 2) Kan de retsregler og principper, som er nævnt i det første spørgsmål – ud over den faktiske udøvelse af (den subjektive og personlige) ret til efterprøvelse, som aktører, der berøres af indgåelsen af en offentlig kontrakt, har – finde anvendelse på retten til at iværksætte og behandle en klageprocedure, som de (tilsyns)myndigheder, som er oprettet i medfør af medlemsstatens lovgivning, har, hvilke myndigheder har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter og har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser?	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	21.11.19

	<p>3) Følger det af artikel 99, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse direktiv 2004/17/EF, at lovgivningen i en medlemsstat, idet der vedtages en ny lov – med henblik på at beskytte EU's finansielle interesser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter – generelt kan tillade (tilsyns)myndigheder, som i henhold til medlemsstatens lovgivning har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, og som har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser, at undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, der er begået inden ikrafttrædelsen af denne lov, og iværksætte og behandle en procedure, selv om fristerne i henhold til den tidligere lovgivning er udløbet?</p> <p>4) Har det i betragtning af de retsregler og principper, som er nævnt i det første spørgsmål, ved vurderingen af, om den i det første og det tredje spørgsmål beskrevne undersøgelsesbeføjelse, som er tillagt (tilsyns)myndighederne, er forenelig med EU-retten, nogen betydning, hvilke retlige, forskriftsmæssige, tekniske eller organisatoriske lakuner eller andre former for hindringer, der ligger til grund for den omstændighed, at overtrædelsen i forbindelse med indgåelsen af offentlige kontrakter ikke blev undersøgt, da den blev begået?</p> <p>5) Skal artikel 41, stk. 1, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 2., 25., 27. og 36. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation og, i denne forbindelse, retssikkerhedsprincippet, som er et almindeligt EU-retligt princip, og kravet om effektiv og hurtig behandling af klager over indgåelse af offentlige kontrakter i forbindelse med afgørelser truffet af ordregivende myndigheder og proportionalitetsprincippet, fortolkes således, at den nationale ret – selv hvis den i det første til det fjerde spørgsmål nævnte beføjelse i betragtning af disse principper kan tillægges de (tilsyns)myndigheder, som i henhold til medlemsstatens lovgivning har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, og som har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser – kan tage stilling til, om den tid, der er gået mellem overtrædelsen blev begået, udløbet af den tidligere gældende undersøgelsesfrist og iværksættelsen af proceduren om undersøgelse af overtrædelsen, er rimelig og forholdsmæssig, og heraf udlede den retlige følge af, at den omtvistede afgørelse er uden virkning, eller en anden retlig følge, der følger af medlemsstatens lovgivning?</p>			
C-344/18	<p>ISS Facility Sagen vedrører: Skal artikel 3, stk.1, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	26.11.19

	<p>rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter fortolkes således, at såfremt der som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, er tale om samtidig overførsel af forskellige dele af en virksomhed til forskellige erhververe, overgår de rettigheder og forpligtelser, der på overførselstidspunkter følger af en arbejdskontrakt med en arbejdstager, der var beskæftiget i hver af de overførte dele, i forhold til det omfang, hvori denne arbejdstager havde været beskæftiget i den del af virksomheden, som er overført til de forskellige erhververe, eller således, at de nævnte rettigheder og forpligtelser i det hele overgår til erhververen af den del, hvor førnævnte arbejdstager hovedsageligt havde været beskæftiget, eller således, at såfremt direktivet ikke kan fortolkes på nogen af de nævnte måder, sker der ikke nogen overgang til de nævnte erhververe af de rettigheder og forpligtelser, der følger af arbejdstagerens arbejdskontrakt, hvilket også er tilfældet, såfremt det ikke er muligt at fastsætte omfanget af arbejdstagerens beskæftigelse særskilt i de forskellige dele af virksomheden?</p>			
C-610/18	<p>AFMB e.a. 1A. Skal artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at internationale lastbilchauffører under omstændigheder som i hovedsagerne må anses for at have lønnet beskæftigelse som medlemmer af det kørende personale hos:</p> <p>a. den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller</p> <p>b. den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i punkt a. nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted, og ikke i den medlemsstat, hvor den i punkt a. nævnte transportvirksomhed har hjemsted;</p> <p>c. såvel den i punkt a. nævnte virksomhed som den i punkt b. nævnte virksomhed?</p> <p>1B. Skal artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 fortolkes således, at under omstændigheder som i hovedsagerne er arbejdsgiveren for chaufførerne med lønnet beskæftigelse:</p> <p>a. den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller</p> <p>b. den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i punkt a. nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted og ikke i den medlemsstat, hvor den i punkt a. nævnte transportvirksomhed har hjemsted;</p> <p>c. såvel den i punkt a. nævnte virksomhed som den i punkt b. nævnte virksomhed?</p> <p>2. Såfremt den i spørgsmål 1A, litra b), og i spørgsmål 1B, litra b), omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver: Gælder de særlige betingelser, hvorunder arbejdsgivere som vikarbureauer eller andre formidlere af midlertidigt arbejde kan påberåbe sig de i artikel 14, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og i artikel 12 i forordning (EF) nr. 883/2004 indeholdte</p>	<p>Transport- og Boligministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet</p>	GA	26.11.19

	<p>undtagelser fra beskæftigelseslandsprincippet, i hovedsagerne også helt eller delvis analogt for anvendelsen af artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004?</p> <p>3. Såfremt den i spørgsmål 1A, litra b), og i spørgsmål 1B, litra b), omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver, og spørgsmål 2 besvares benægtende: Udgør de i denne anmodning gengivne faktiske omstændigheder og forhold en situation, der må fortolkes som misbrug af EU-retten og/eller misbrug af EFTA-retten? I bekræftende fald, hvad er virkningen heraf?</p>			
C-717/18	<p>Procureur-generaal</p> <p>1. Er det efter artikel 2, stk. 2, i EAO-rammeafgørelsen, som gennemført i belgisk ret ved EAO-loven, tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til den affattelse af straffeloven i den udstedende medlemsstat, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre?</p> <p>2. Er det efter artikel 2, stk. 2, i EAO-rammeafgørelsen, som gennemført i belgisk ret ved EAO-loven, tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til en på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre gældende affattelse af straffeloven, som har skærpet straffen i forhold til den affattelse af straffeloven, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder?</p>	Justitsministeriet	GA	26.11.19
De forenede sager C-566/19 (PPU) og C-626/19 (PPU)	<p>Openbaar Ministerie m.fl.</p> <p>Sag C-566/19 (PPU) vedrører: Le Ministère public français près la juridiction d'instruction ou de jugement, compétent en France en vertu du droit de cet État, pour délivrer un mandat d'arrêt européen, peut-il être considéré comme autorité judiciaire d'émission, dans le sens autonome visé à l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre n° 2002/584/JAI du Conseil du 13 juin 2002 dans l'hypothèse où, censé contrôler le respect des conditions nécessaires à l'émission d'un mandat d'arrêt européen et examiner son caractère proportionné eu égard aux circonstances du dossier répressif, il est en même temps l'autorité chargée des poursuites pénales dans la même affaire?</p> <p>Sag C-626/19 (PPU) vedrører: I. Un procureur qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, qui agit de manière indépendante dans l'exercice des tâches inhérentes à l'émission d'un mandat d'arrêt européen et qui a émis un mandat d'arrêt européen peut-il être qualifié d'autorité judiciaire d'émission au sens de l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre 2002/584/JAI si, dans l'État membre d'émission, préalablement à la décision effective de ce procureur d'émettre le mandat d'arrêt européen un juge a apprécié les conditions d'émission d'un mandat d'arrêt européen et, notamment, sa proportionnalité? II. Si la première question appelle une réponse négative : la condition visée au point 75 de l'arrêt de la Cour de justice du 27 mai 2019 ([Parquets de Lübeck et de Zwickau, C 508/18 et C</p>	Justitsministeriet	GA	26.11.19

	82/19 PPU], EU:C:2019:456), voulant que la décision du procureur d'émettre un mandat d'arrêt européen et, notamment, le caractère proportionné d'une telle décision, doivent pouvoir faire l'objet d'un recours juridictionnel qui satisfait pleinement aux conditions inhérentes à une protection juridictionnelle effective, est-elle remplie si une voie de droit est ouverte à la personne recherchée, après sa remise effective, dans laquelle la nullité du mandat d'arrêt européen peut être invoquée devant le juge dans l'État membre d'émission et dans laquelle ce juge examine notamment le caractère proportionné de la décision d'émettre ce mandat d'arrêt européen ?			
C-625/19 (PPU)	Openbaar Ministerie Un procureur qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, qui agit de manière indépendante dans l'exercice des tâches inhérentes à l'émission d'un mandat d'arrêt européen et qui a émis un mandat d'arrêt européen peut-il être qualifié d'autorité judiciaire d'émission au sens de l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre 2002/584/JAI si, dans l'État d'émission, préalablement à la décision effective de ce procureur d'émettre le mandat d'arrêt européen un juge a apprécié les conditions d'émission d'un mandat d'arrêt européen et, notamment, sa proportionnalité?	Justitsministeriet	GA	26.11.19
C-627/19 (PPU)	Openbaar Ministerie Lorsqu'un mandat d'arrêt européen tend à l'exécution d'une peine privative de liberté infligée par une décision exécutoire d'un juge ou d'une juridiction et qu'il a été émis par un procureur, qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, et dont l'indépendance est garantie dans l'exercice de ses tâches inhérentes à l'émission d'un mandat d'arrêt européen, la condition voulant qu'un recours juridictionnel qui satisfait pleinement aux exigences inhérentes à une protection juridictionnelle effective, soit ouvert contre la décision d'émettre un mandat d'arrêt européen et, notamment, le caractère proportionné d'une telle décision, est-elle toujours requise?	Justitsministeriet	GA	26.11.19
C-402/18	Tedeschi et Consorzio Stabile Istant Service Sagen vedrører, hvorvidt de nationale bestemmelser om offentlige kontrakter i artikel 118, stk. 2 og 4, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2016 er forenelige med artikel 25 i direktiv 2004/18/EF, artikel 71 i direktiv 2014/24/EU, artikel 49 TEUF og artikel 56 TEUF samt det EU-retlige proportionalitetsprincip. EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Er princippet om etableringsfriheden og princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser i artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 og artikel 71 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014, der ikke fastlægger begrænsninger for underentreprise og prisnedslag over for underentreprenører, samt det EU-retlige proportionalitetsprincip til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser om offentlige kontrakter, såsom de italienske bestemmelser i artikel 118, stk. 2 og 4, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, hvorefter underentreprise ikke må overskride en andel på 30% af den samlede kontraktværdi, og med hensyn til de i underentreprise givne tjenesteydelser skal den vindende	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	27.11.19

	virksomhed anvende samme enhedspriser, som fremgår af kontrakten, med et maksimalt prisnedslag på 20%?			
C-640/18	<p>Wagram Invest</p> <p>– Tillader begrebet et pålideligt billede, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer, at der ved et aktieselskabs køb af et finansielt aktiv opføres et nedslag som en udgift i resultatopgørelsen i tilknytning til en gæld på over et år, der ikke er rentebærende, og at der opføres en anskaffelsespris for det finansielle aktiv på aktivsiden i balancen med fradrag af nævnte nedslag, i lyset af de principper for værdiansættelse, der fremgår af ovennævnte direktivs artikel 32.</p> <p>– Skal formuleringen »i særlige tilfælde«, der betinger anvendelsen af artikel 2, stk. 5, i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af [EØF-]traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), [nu artikel 50, stk. 2, litra g), TEUF] om årsregnskaberne for visse selskabsformer, og som tillader, at det undlades at anvende en (anden) bestemmelse i nævnte direktiv, fortolkes således, at denne bestemmelse kun kan finde anvendelse, såfremt det fastslås, at princippet om et pålideligt billede ikke kan opfyldes, hvis direktivets bestemmelser skal overholdes, eventuelt suppleret med afgivelse af yderligere oplysninger i noterne i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 2, stk. 4?</p> <p>– Skal nævnte direktivs artikel 2, stk. 4, anvendes først, således at det kun er, når afgivelse af yderligere oplysninger ikke gør det muligt at sikre en effektiv anvendelse af det i direktivets artikel 2, stk. 3, fastsatte princip om et pålideligt billede, at muligheden, der er indført ved direktivets artikel 2, stk. 5, for at fravige en af direktivets bestemmelser kan finde anvendelse, og kun i særlige tilfælde?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	27.11.19
T-31/18	<p>Izuzquiza og Semsrott mod Frontex</p> <p>Påstande: — Frontex' afgørelse af 10. november 2017 (ref: CGO/LAU/18911 c/2017) om at give sagsøgerne afslag på aktindsigt i navnet, flaget og typen af ethvert fartøj, der var indsat af Frontex i det centrale Middelhavsområde under den fælles operation Triton i perioden fra den 1. juni 2017 til den 30. august 2017, begge dage inklusive, annulleres.</p> <p>— Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået for sagsøgerne, herunder enhver intervenerende parts omkostninger, selv hvis sagen afvises.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	27.11.19
C-567/18	<p>Coty Germany</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 9, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1) og artikel 9, stk. 3, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT L 154 af 16.6.2017, s. 1):</p> <p>Er en person, der oplagrer varer, som krænker en varemærkeret, for en tredjemand uden at have kendskab til overtrædelsen, i besiddelse af den pågældende vare med det formål at udbyde den til salg eller markedsføre den, når det ikke er personen selv, men derimod kun tredjemanden, der har til hensigt at udbyde varen til salg eller markedsføre den?</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	28.11.19

C-593/18 P	ABB Ltd og ABB AB mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Dommen ophæves, eller der træffes andre foranstaltninger, som findes påkrævet. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Energistyrelsen	Dom	28.11.19
C-627/18	Nelson Antunes da Cunha 1. Finder den forældelsesfrist for udøvelse af beføjelserne til at tilbagesøge støtte, som er fastsat i artikel 17, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kun anvendelse i forholdet mellem Den Europæiske Union og den medlemsstat, der var adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, eller ligeledes i forholdet mellem denne stat og den indsigende part i dennes egenskab af modtager af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet? 2. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist også finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da kun anses for at finde anvendelse under proceduren for vedtagelse af afgørelsen om tilbagesøgning eller ligeledes under fuldbyrdelsen heraf? 3. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da anses for afbrudt af enhver foranstaltning vedrørende den ulovlige støtte, der træffes af Kommissionen eller medlemsstaten, selv om disse ikke blev meddelt modtageren af den støtte, der skal tilbagebetales? 4. Er artikel 16, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 og de EU-retlige principper, nærmere bestemt effektivitetsprincippet og princippet om, at statsstøtte er uforenelig med det indre marked, til hinder, at en forældelsesfrist, der er kortere end den i forordningens artikel 17 fastsatte, såsom den i den civile lovbogs artikel 310, stk. 1, litra d), fastsatte forældelsesfrist, anvendes på påløbne renter af den støtte, der skal tilbagesøges?	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	GA	28.11.19
C-722/18	KROL Er det tilladt i henhold til EU-retten, navnlig 13., 20. og 22. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner og traktatens artikel 18, som fastsætter princippet om ikke-forskelsbehandling, at udelukke erstatning for forsinket betaling i forbindelse med transaktioner, som helt eller delvis finansieres af midler fra Den Europæiske Unions struktur- og samhørighedsfonde, sådan som det fremgår af artikel 4, nr. 3, litra c), i lov om betalingsfrister i handelstransaktioner (Dz. U. 2003, nr. 139, pos. 1323)?	Erhvervsstyrelsen	Dom	28.11.19
C-414/18	Iccrea Banca Sagen vedrører fortolkning af artikel 5 i den delegerede forordning (EU) 2015/63. Navnlig spørgsmålet om, hvorvidt artikel 5, litra a) og f), hvorefter koncerninterne passiver og passiver hidrørende fra støttelån ikke indgår i beregningen af det årlige bidrag til afviklingsfonden, finder anvendelse analogt	Finanstilsynet	Dom	03.12.19

	<p>på »de facto koncerner« eller under omstændigheder, hvor et institut og andre banker er indbyrdes forbundet.</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Er artikel 5, stk. 1, navnlig litra a) og f), i forordning 2015/63 – fortolket i lyset af de principper, som der er henvist til i denne retsakt, i direktiv 2014/59, i forordning nr. 2014/806 og i artikel 120 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, i lyset af de grundlæggende regler om ligebehandling, forbud mod forskelsbehandling og proportionalitet, der er fastlagt i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og forbuddet mod dobbeltbeskatning – i forbindelse med beregningen af de bidrag, der er nævnt i artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59, til hinder for, at den ordning, der er fastsat for koncerninterne passiver, også finder anvendelse på »de facto koncerner«, eller under alle omstændigheder, hvor et institut og andre banker er forbundet inden for samme system? Subsidiært ønskes oplyst, om den fordelagtige behandling af passiver hidrørende fra støttelån, som omhandlet i artikel 5, i lyset af de ovenfor nævnte principper kan anvendes analogt også på de passiver, som en bank i den såkaldte »gruppe 2« har over for andre banker i systemet (for andelskredit), eller om dette sidstnævnte kendetegn ved et institut, der reelt agerer som centralbank inden for en indbyrdes forbundet og integreret gruppe af mindre banker, herunder også i forholdet til ECB og finansmarkedet, i henhold til gældende lovgivning medfører, at der skal foretages en form for justering af de finansielle oplysninger, som den nationale afviklingsmyndighed skal indsende til de kompetente fællesskabsinstitutioner, og af de fastlagte bidrag, som instituttet skal indbetale til afviklingsfonden på baggrund af instituttets reelle gæld og risikoprofil?</p>			
T-607/15	<p>Yieh United Steel mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Artikel 1 og 2 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/1429 af 26. august 2015 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af koldvalsete flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (1) (»den anfægtede forordning« eller »den endelige toldforordning«) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	03.12.19
C-117/18 P	<p>PGNiG Supply & Trading GmbH mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den af Den Europæiske Unions Ret den 14. december 2017 afsagte kendelse, hvorved det af PGNiG Supply & Trading anlagte søgsmål i sag T-849/16 blev afvist, ophæves. — Der træffes afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling, og det fastslås, at det af PGNiG Supply & Trading anlagte søgsmål i sag T-849/16, hvorved selskabet i henhold til artikel 263 TEUF nedlagde påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2016) 6950 final af 28. oktober 2016 om ændring af de i henhold til direktiv 2003/55/EF fastsatte betingelser for undtagelse af OPAL-gasrørledningen</p>	Energistyrelsen	Dom	04.12.19

	fra reglerne om tredjepartsadgang og takstbestemmelser, kan antages til realitetsbehandling.			
C-342/18 P	<p>Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. mod Kommissionen (appel)</p> <p>Kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 15. marts 2018, hvorved det af Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. anlagte søgsmål i sag T-130/17 blev afvist, ophæves.</p> <p>— Der træffes afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling, og det fastslås, at det af Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. anlagte søgsmål i sag T-130/17, hvorved selskabet i henhold til artikel 263 TEUF nedlagde påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2016) 6950 final af 28. oktober 2016 om ændring af betingelserne for OPAL-gasrørledningens fravigelse af reglerne vedrørende tredjepartsadgang og af de takstbestemmelser, der er fastsat i direktiv 2003/55/EF.</p> <p>— Sagen hjemvises til Retten, således at denne kan træffe afgørelse om realiteten.</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	Dom	04.12.19
C-432/18	<p>Consorzio Tutela Aceto Balsamico di Modena</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse med henblik på fortolkning af artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 583/2009 af 3. juli 2009 om registrering af en betegnelse i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser (Aceto Balsamico di Modena (BGB), EUT L 175 af 4.7.2009, s. 7):</p> <p>Omfatter beskyttelsen af den samlede betegnelse »Aceto Balsamico di Modena« anvendelsen af de enkelte ikke-geografiske elementer, der indgår i den sammensatte betegnelse (»aceto«, »balsamico«, »aceto balsamico«)?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	04.12.19
C-560/18 P	<p>Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den Europæiske Unions Rets kendelse af 10. juli 2018 i sag T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen, ophæves.</p> <p>— Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juni 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Europa-Kommissionen afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, og af 17. juli 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Republikken Malta afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, annulleres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellans omkostninger.</p> <p>— Subsidiært, såfremt Domstolen ikke måtte finde, at sagen er moden til påkendelse, hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret til pådømmelse, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	05.12.19
C-671/18	<p>Centraal Justitieel Incassobureau</p> <p>1. Skal artikel 7, stk. 2, litra i), nr. iii), og artikel 20, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte (EUT 2005, L 76, s. 16) som ændret ved Rådets</p>	Justitsministeriet	Dom	05.12.19

	<p>rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) fortolkes således, at den pågældende ret kan afslå at fuldbyrde en afgørelse fra en anden myndighed i udstedelsesstaten end en domstol, hvis den fastslår, at forkyndelsen af afgørelsen er sket på en måde, som tilsidesætter den berørtes ret til et effektivt forsvar for en domstol?</p> <p>2. Navnlig: Kan afslaget støttes på, at det konstateres, at den berørte person, der som regel opholder sig i fuldbyrdesstaten – til trods for, at de gældende regler i udstedelsesstaten for forkyndelse og fristerne for at anfægte en afgørelse som omhandlet i artikel 1, litra a), nr. ii) og iii), i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA var overholdt – på det trin i proceduren, der går forud for indbringelsen af sagen for retten, ikke havde nogen reel og effektiv mulighed for at forsvare sine rettigheder, idet fristen for at reagere hensigtsmæssigt på afgørelsen om pålæggelse af sanktionen var utilstrækkelig?</p> <p>3. Kan omfanget af den retsbeskyttelse, der gælder for personer, som skal pålægges en bøde, i henhold til artikel 3 i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA afhænge af, om sagen vedrørende udstedelse af bøden er en administrativ sag, en sag om overtrædelse af ordensforskrifter eller en straffesag?</p> <p>4. Er det i lyset af de mål og principper, som er forankret i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA, bl.a. i artikel 3, tilladt at fuldbyrde afgørelser, som er truffet af en anden myndighed i udstedelsesstaten end en domstol, og som er truffet på grundlag af udstedelsesstatens bestemmelser og drager den person til ansvar for en overtrædelse af færdselsloven, i hvis navn køretøjet er indregistreret, dvs. afgørelser, som alene støttes på de oplysninger, der er indhentet gennem den grænseoverskridende udveksling af motorregisterdata, uden at der er gennemført nogen efterforskning i sagen og navnlig uden at den faktiske gerningsmand er fastslået?</p>			
--	--	--	--	--